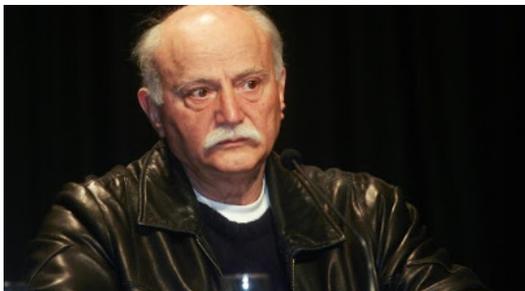

Μαριάννα Τζιαντζή

Βάιραλ, όπως λέμε σήμερα, θα είχε γίνει στα σόσιαλ μίντια η φωτογραφία που θα έδειχνε ένα σπασμένο τάβλι περασμένο κολάρο στο πουλί της χούντας -αν υπήρχε τέτοια φωτογραφία. Ομως το 1972, όταν ο 27χρονος ανθυποπλοίαρχος Αντώνης Κακαράς εξέφραζε «και» με αυτόν τον τρόπο την αντίθεσή του στη δικτατορία, δεν υπήρχαν κινητά τηλέφωνα με κάμερα για να απαθανατίζουμε με σέλφι τις μικρές και μεγάλες στιγμές μας.

Ο Αντώνης Κακαράς πέθανε πριν από λίγες μέρες. Πολλοί δεν ξέρουν το όνομά του, όμως πολλοί θυμούνται, έστω και αμυδρά, ότι ένας αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού μάδησε τα φτερά του μισητού συμβόλου της χούντας. Και σημασία έχει πού συνέβη αυτό και ενώπιον ποίων.

Η εκτόξευση του ταβλιού έγινε στο καρέ (τον χώρο ενδιαίτησης των αξιωματικών) του αντιτορπιλικού «Βέλος» ενώπιον δύο σημαιοφόρων, στη διάρκεια μιας θυελλώδους συζήτησης για την «επανάσταση» της 21ης Απριλίου. Το ιπτάμενο τάβλι ήταν το πιο αποστομωτικό επιχείρημα του Κακαρά. Στη συνέχεια, το πουλί και ο φλεγόμενος φαντάρος ξηλώθηκαν και τα κομμάτια τους ρίχτηκαν τελετουργικά στη θάλασσα.

Δεν ήταν το πρώτο δημόσιο δείγμα απειθαρχίας του Αντώνη Κακαρά. Ενα χρόνο νωρίτερα, το 1971, τραγουδούσε Θεοδωράκη μαζί με την παρέα του σε μια ταβέρνα στην Πλάκα. Ενας χαφιάς, σε διατεταγμένη υπηρεσία, του ζήτησε τον λόγο. Το αποτέλεσμα ήταν ο Αντώνης Κακαράς να τον ξυλοφορτώσει, να συλληφθεί από τη Ναυτική Αστυνομία και, τελικά, να του επιβληθεί πειθαρχική ποινή «δια πράξεις αναρμόστους δι' αξιωματικών».

Ήταν πολλές οι «ανάρμοστες πράξεις» του Κακαρά στη διάρκεια της δικτατορίας: προκλήσεις κατά χουντικών συναδέλφων του, ποδοπάτημα μιας κορνιζαρισμένης φωτογραφίας του δικτάτορα Παπαδόπουλου σε μια ταβέρνα στη Νάξο και, κυρίως, οι διαδοχικές «εμπρηστικές» επιστολές παραίτησής του που δεν γινόταν δεκτή.

Τελικά δικάστηκε σε δύομισι χρόνια φυλάκιση από το Ναυτοδικείο για περιύβριση Αρχής και προσβολή του Στρατού. Σύμφωνα με την αγόρευση κατηγορίας: «Ηθελε την δημοκρατία εκείνη κατά την οποία την οχλοκρατίαν επέβαλλεν και το φάυλον καθεστώς ερύθμιζεν η τελευταία εις την μόρφωσιν τάξις των οικοδόμων». Κι ενώ ο δικηγόρος του στο Ναυτοδικείο ζητούσε επιείκεια για το «καλό παιδί από τη Ρούμελη», ο ίδιος στην απολογία του μίλησε για δημοκρατία, Σύνταγμα, δικαιώματα...

Δεν κάθισε στα αυγά του ο Κακαράς, ούτε στα χρόνια της δικτατορίας ούτε μετά. Παρών στον δημόσιο στίβο, στους αγώνες για εθνική ανεξαρτησία, δημιουργικός (έγινε διδάκτωρ των Πολιτικών Επιστημών στα 60 του χρόνια), έγραψε μυθιστορήματα και διηγήματα, ενώ τα βιβλία του για τους Έλληνες στρατιωτικούς θεωρούνται έργα αναφοράς για τους μελετητές.

Ενα τάβλι καρφωμένο στο πουλί, μια αυθόρμητη πράξη εν βρασμώ ψυχής; Μόνο που εδώ ο βρασμός ψυχής δεν ήταν στιγμιαίος αλλά βαστούσε χρόνια. Ασυμφιλίωτος στάθηκε αυτός ο άνθρωπος με την τυραννία και την αδικία, αλλά και με την «ανάπηρη δημοκρατία».

Εντύπωση (για να μη μεταχειριστούμε άλλη λέξη) προκαλεί η απουσία από την κηδεία κάποιων αντιπροσώπων της στρατιωτικής ηγεσίας και της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Εθνικής Αμυνας. Ούτε τιμητικό άγημα, ούτε μπάντα του Πολεμικού Ναυτικού. Τον αποχαιρέτησαν όμως αυτοί που τον αγαπούσαν (και είναι πολλοί), καθώς και οι ήχοι ενός κλαρίνου από τα μέρη του, τη Φωκίδα. Ποιος ξέρει, ίσως την ίδια ώρα δύο ζάρια να κουδούνιζαν παιχνιδιάρικα, αποχαιρετώντας τον κι αυτά.